

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

4. Potestas diuorum in aquatilia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

Neque serpentina duntaxat, aut quadrupedes Sanctis paruerunt, verum etiam pennatae volucres. Quis enim nescit Eliam Thesbitem, Paulum & Antonium eremicolas à coruo; Cuthbertum ab aquila pastos? Iosephum Anchietam ab eadem Iouis armigera superuolitante, cōtra solis aestum, velut à clypeo testum? Seuerus Abbas passerem habuit manibus eius intrepidè aduolantem, & porrectum capientem cibum. Quod minùs mirum est. Ad Maxentium Abbatem Pictauiensem, siluestres aues, relicto nimore, solebant vèitare, & absq; vlllo metu è manu eius tritici grana, & frustula panis, miculàsque surripere. Quid de illa auicula dicam, quæ raptum dulcedine cantus monachum, multis annis, sine cibo potuque, detinens, in silua, docuit, quanta esset voluptas caelestium gaudiorum? quorum imago fuit siluestris musica, ita aures suauiter permulcens, vt etiam ventrem satiaret.

Aëris incolae, imitatae sunt squamigeræ pecudes, incolæ aquarum, pisces, Diuis ad nutum obsecuti. Balæna Britannica insulæ instar extensa, & ad formam firmæ terræ, vligine, immo gramine, secundum dorsi eminentis marginem obsita, exscendente S. Maclouio, è naui, & sacrificante, ad Numinis maiestatem cepit contremiscere, ac loco moueri. Qua re animaduersa, Maclouius belluæ imperauit, vt staret, donec sacra peragerentur, ac sicci vectores in nauim redijsent. Stetit, & iussa fecit, ad verecundiam grandium dominorum, qui vel in templis sæpe quieti stare nequeunt, donec res diuina ad finem perducatur. De cancris quoque mira recensentur, inter quos vnus S. Francisco Xauerio crucem in mare prolapsam, ad littus, extulit, restituitque. S. Vdalrico Augustano Episcopo, ipsæ ranæ obsecundarunt. Nam cum prætereūti coaxando obstreperent, molestæque essent, iussæ tacere, loquax alioquin animal, tacuerunt. Ex Euangelio notum est, de pisce staterem ore Petro ferente, deque multitudine piscium, ad Christi voluntatem, in retia intrante. *Tobias exiuit, vt lanaret pedes suos, & ecce piscis immanis exiuit ad deuorandum eum. Quem ex-pauescens Tobias clamauit voce magna, dicens: Domine, inuadit me. Et dixit ei Angelus: Apprehende branchiam eius, & trahere eum ad te. Quod cum fecisset, atraxit eum in siccum, & palpitare cepit ante pedes eius, qui cum venerat deuoraturus. Sed vtique id, ope Angeli,*

III.

3. Reg. 17. 4.
S. Hieron. in
vit. Pauli.
Bed. in vit.
Cuthb.

IV.

Matth. 7. 27.

Ioan. 21. 6.

Tob. 6. 2.

Ion. 2. 11.

factum est protegentis; quemadmodum, Propheticus ille Arion. Ionas viuis, in ventre piscis, tribus diebus, & tribus noctibus sepultus, non modò è dentibus & faucibus, sed etiam è visceribus ceti euasit; quando dixit Dominus pisci, & euomuit Ionam in aridam.

Psalm. 8. 8.

Nunquid hæc sunt manifesta diuinæ protectionis argumenta? Nunquid, etiam de homine, post Adami lapsum, ad Deum dici potest; *Omnia subiecisti sub pedibus eius, oues, & boues uniuersas, insuper & pecora campi: Volucres cali, & pisces maris, qui perambulantes semitas maris?* Sed vno opere, ac velut in compendio, luculentissimè demonstrauit Deus, quantam, etiam qui in Adamo peccauerant, posterius eius, calo iubente, obtineant in omne genus animalium possessionem, quando de animantibus mundis & immundis, & de volucribus, & ex omni, quod mouetur super terram, duo & duo ingressa sunt ad Noè in arcam, masculus & femina, sicut præcepit Dominus Noè.

Gen. 7. 8.

Quis maiorem vnquam in brutis, tam multis, tam diuersis, tam immanibus & efferatis, vidit, legit, audiuit obedientiam? Quantæ molis est sæpe, vnum lupum comescere? quanti laboris vnum aprum coercere? Tū Noè, velut in vnum stabulum, apros, lupos, leones, tigrides, vrsos & elephantos; & quidquid est inter animalia, vel dente, vel vngue, vel cornu, vel vngula mutandum, nullo resistente, conclusit.

V.

Iacob. 3. 7.

Sed hæc omnia peculiari Dei virtute, & prodigiosè contingunt, supraque vim hominis naturalem. D. Iacobus plus affirmans ait: *Omnis natura bestiarum, volucrium, & serpentium, & ceterorum domantur, & domita sunt à natura humana. A natura humana, non diabolica, inquit; qua voce excipit miracula; excludit incantationes magicas, quibus virulenti innoxie contrectantur serpentes; & quæ, sine graui crimine, non adhibentur, vt Scriptura indicat, & D. Augustinus, qui vim venefici incantantis, non serpentis intelligentiæ, sed malo demoni ascribit, cui diuino consilio permiffum sit, vt, ad humanam vocem, moueat serpentes, cogatque è cauernis prorepere. Nam, quod vulgò putantur, ait: serpentes audire, & intelligere verba incantantium, vt, eis incantantibus, prostrant plerumq; de latebris, etiam illic diabolica vis operatur. Diuino autem consilio fit, vt hoc magis habeat usus, serpentes moueri carminibus potius, quam aliud vllum animal.* Quare à vero aberrat Plinius, cum ait:

Deut. 18. 11.
S. August. li.
11. de Genes.
ad lit. c. 27.
& in Psal. 57.
itemq; Del-
rio lib. 2. disq.
9. 13.

Not